

El testament d'Amèlia · Popular

lam N'Amèlia està malalta,
rem Sol Do Mi7 la filla del bon rei,
lam rem comtes la van a veure
lam Sol lam comtes i noble gent.

lam rem Ai! que el meu cor se'm nua
lam Sol lam com un pom de clavells.

També hi va sa mare
quan no hi ha més remei.
- Filla, la meva filla
de quin mal vos doleu?

- Mare, la meva mare
penso que bé ho sabeu:
metzines me n'heu dades
que maten lo cor meu.

- Filla, la meva filla,
d'aixó us confessareu,
quan sereu combregada
lo testament fareu

- Ja me'n só confessada
i en deman perdó a Déu;
també m'han combregada
i tinc fet testament.

Del meu testament, mare,
poc vos n'alegrareu.
Set castells tinc a França,
tots són al poder meu.

Els tres los deixo als pobres,
als pobres i als romeus,

lo quart lo deixo als frares
per caritat a Déu.

Els altres a Don Carles,
Don Carles, germà meu,
i mes robes i joies
per la Mare de Déu.

El vestit d'or i plata
en sent morta em poseu;
lo mellor per mortalla
per adornar el cos meu.

També el mantell de perles,
lo coixí i vel d'argent.
- Malaguanyada roba,
tota la podrireu.

Los cos ha de podrir-se:
fassa la roba el mateix
que es podreixin les pompes,
l'ànima vaja al cel.

- Filla, la meva filla,
i a mi, què em deixareu?
- Mare, la meva mare,
a vós lo marit meu.

Que us el tingueu en cambra
tothora que volgueu,
perquè el vetllieu de dia
tant com de nit ho feu,

besant-lo i abraçant-lo
tal com fa temps soleu,
que ara no us faré nosa
l'hora que l'abraceu.

- Filla, la meva filla,
que m'ho perdoni Déu,
és un fals testimoni
que vós, filla em poseu.

Son pare ho escoltava
amb un ministre de Déu.

- Filla, la meva filla,
què aixó que dieu?

Ai, pare, lo meu pare,
en cartes ho trobareu,
metzines me n'heu dades
perquè morta em voleu.

